

Dne 7. března 1985 se konala první schůzka formujícího se Ginkga a proto právě toto datum můžeme považovat za okamžik vzniku oddílu. Kromě Admirála a Cyrana u toho bylo šest dětí z prvního školního náboru, které o tom dnes, po čtvrtstoletí, už určitě nevědí. O týden později naše řady rozšířili Mangas a Žabák, kteří se stali prvními skutečnými ginkgáči.

Poněvadž žijících pamětníků dřevních začátků oddílu je velmi málo, a skoro nic si nepamatují, zalovili jsme v kronikách, abychom ty časy heroických zápasů přiblížili.

GINKGO ZAČÍNÁ

Napřed si toho všiml Martin (Bambas) a sice, že ve Vysočanech působí Český svaz ochránců přírody (27. ZO ČSOP Rokytka) a že mají docela zajímavou vývěsku a tak se k nim šel podívat.

Na přelomu roku 1984/85, povzbuzeni Martinovými a Kimovými příznivými zprávami z ČSOP, přišli Admirál a Cyrano s myšlenkou vytvořit legální dětský oddíl právě v rámci ČSOP. Přínosem by byla možnost otevřeného náboru dětí a po jejich otestování případné předávání do Kimova oddílu. Jejich nápad se ihned setkal s nadšením u Kima a starý náčelník přislíbil pomoc, neboť, zdaří-li se

tento plán, bude z něj mít prospěch i on a jeho skautský oddíl.

To, co jsme začali formovat, byl “kroužek mladých ochránců přírody ČSOP”, aniž bychom tušili, že takové kroužky vlastně nemohou být provozovány. Viz níže kapitulu “Jak to bylo administrativně”.

Již 8.ledna 1985 uvedl Kim Cyrana na Aktiv ochrany přírody, kde se tento záměr rovněž setkal s plnou podporou. Následovalo jednání s ČSOP a školským inspektorem a již 19. února navštívil Cyrano první školu na Proseku za partiovou obuví, aby zde jednal o náboru dětí. K jednání však byla přizvána pionýrská vedoucí - skupinářka, jejíž představy byly docela jiné než naše, tj. myslela, že chceme pracovat pro její pionýry, a tak z této akce nebylo nic. O dva dny později navštívil Cyrano další proseckou školu, kde mu dychtivě naslouchalo zhruba třicet dětí, bohužel většinou děvčat. Děti se zajímaly hlavně o to, zda výpravy a schůzky se budou konat místo řádného vyučování a zda dostanou nějaké odznaky. Jedno odvážné děvče se hned zeptalo, zda může Cyranovi tykat.

PRVNÍ MĚSÍC – BŘEZEN 1985

PRVNÍ SCHŮZKA

Po této slibné akci se 7. března, po jarních prázdninách, konala první schůzka. Cyrano přijel pro děti ke škole. Přišla tři děvčata a tři kluci. Z nich má smysl jmenovat pouze Tomáše Lva, hocha tichého a zcela nenápadného. Cyrano odvedl výpravu do Vysočan do agitačního střediska, kde je již očekával Admirál s kytarou. Schůzka měla na programu seznámení se a drobné hry.

Hned v sobotu po první schůzce jsme šli na Jetelku rozvěšovat ptačí budky. Přišli tři hoši. Na druhou schůzku přivedl iniciativní Tomáš na naši výzvu, ale k našemu velkému zděšení, šest nových děvčat. Celkem se sešlo 12 dětí.

V pátek 15.března udělal Cyrano s Kimem další nábor ve škole ve Vysočanech (Špitálská) s tím, že zájemci mohou přijít již druhý den, v sobotu, na výpravu do Vinoře. Cyrano pro ně přišel ke škole a našel tam 4 hochy a děvče zvané Klára. Z oněch hochů má význam jmenovat Tonyho (později Mangas), Štěpána (později Žabák) a Jardu. Odjeli na Černý Most, kde byl hlavní sraz a kde již čekalo 6 holek z Proseka a Tomáš. Celkem tedy 12 dětí a dále se k nám přidala Doňa Jitka a ve Vinoři rodák a svazák zvaný Rudolf, jinak člen ČSOP, jenž nás provázel. Prošli jsme Satalickou bažantnici, Vinořský park s jeskyněmi a tajnou

hradní chodbou a pak jsme přes hrad Jenštejn zamířili na autobus do Vnoře.

Předpokládali jsme, že Doňa Jitka se děvčaty nadchne a stane se jejich náčelnicí, ale ona se vůbec nenadchla a naopak pravila, že kluci se jí zamlouvají, ale holky, že jsou strašné. To byla pravda.

Ten den v onom váhavém jaru bylo úplně fantastické počasí, teplo, svítlo Slunce a hoši již cestou se svěřovali, že se jim výprava a hry moc líbí a nesmělý Tomáš byl ohromen, jak dobře ho mezi sebe přijali vysočanští kluci, ke všemu ještě starší než on.

Děvčata se pomalu začala rýsovat jako problém. Nepodařilo se zlákat na ně Doňu Jitku a ani děvče zvané Naďa, jinak z ČSOP. Vystal velký úkol – přeměnit převážně "dívčí kroužek" na klukovský. V tomto smyslu byli po straně informováni i hoši, kteří byli vyzváni, aby přivedli nějaké kamarády - kluky. Na schůzce po výpravě do Vnoře (a agitaci ve Vysočanské škole) se očekávala velká vlna nových dětí. Cyrano s Admirálem se tehdy rozhodli přizvat Radka, jenž po vyloučení z Kimova skautského oddílu nic nedělal. Na tu schůzku 22. března přišlo 15 dětí a Radek. Jarda přivedl nového hochy - slabomyslného Pepíčka, o němž se později zjistilo, že ve svém mladém věku již dvakrát propadl.

V sobotu 30. března jsme jeli na výpravu na Úpor; přišli 3 kluci, 4 holky a Radek. Počasí bylo příznivé, teplé, viděli jsme miliony sněženek, koně, srny, ptáky a jinou zvěř, jakož i soutok Labe s Vltavou.

Právě na této výpravě se obrátili Cyrano a Admirál na tři přítomné hochy s dotazem, zda by jim rodiče dovolili jet s námi o prázdninách na tábor. Pravili, že se doma zeptají.

DRUHÝ MĚSÍC - DUBEN 1985

Nadcházející měsíc duben znamenal nová dobrodružství - výpravy.

Hned po Velikonocích jsme navštívili mezinárodní výstavu orchidejí v Paláci kultury a den nato jsme vyrazili na Karlštejnsko - 14.dubna.

Jel Tomáš, Štěpán a 5 slepic, mezi nimi neslýchaně a nevidaně drzá Pavlína, přezdívaná "Ludmila" a její kámoška Eva, která navíc byla ještě úplně hloupá. Od Malé Ameriky jsme kolem hájovny a houpačky došli do Liščího kaňonu. Při sestupu dívka padala a když se první Tomáš postavil dole na nohy, začaly ho slepice shora bombardovat chlebníky, div ho nezabily a šíleně přitom ječely - právě v nejlepším do toho přišel Ochranař. Nechtěl věřit svým očím ani uším a žádal Cyrana, aby si zjednal pořádek, což

Cyrano učinil a velmi tím popudil divou Ludmilu, která mu začala nadávat a pokřikovala na něj drzé poznámky a ochranař jen valil oči. Po sestupu jsme se v Liščím kaňonu dočasně "utábořili".

Cyrano s Admirálem šli na průzkum terénu, zatímco Radek s ostatními pátral přímo v kaňonu. Náčelníci se o kus dál opět potkali s tím Ochranařem, který přímo hořel zvědavostí, co jsme to za vyvedenou partičku a byl patřičně ohromen, když jsme se prezentovali jako "kroužek mladých ochránců přírody". Zato nám pak poradil, jak se dostat do celé řady dalších lomů, do té doby komukoli z nás naprosto neznámých. Odpoledne proběhlo poměrně v klidu, objevovali jsme nové lomy, procházeli štoly a hráli drobné hry. Nejlépe si v hrách vedl Štěpán.

V půl třetí se spustil déšť a les, do té doby poměrně nahuštěný turisty, se v mžiku vyprázdnil. Ukryli jsme se do chodby zvané Modlitebna, kde se děti v čele s Radkem báječně strašily.

Přestalo pršet, les byl nádherně tichý, jen zpěv ptáků se ozýval a my jsme se vydali lesem k Bubovickému potoku a vodopádům. Došli jsme ke slavné Kubrychtově boudě, kde Cyrano s Admirálem zavzpomínali na časy, kdy bouda "hlučela rykem chlapské zábavy" a stará paní máchala pivní püllitry v dětské vaničce.

Dnes byla bouda prázdná, větřík si pohrával se zotvíranými okny a dveřmi a čísel z toho

smutek. Strašná Ludmila zaječela "Jééé!" a vrhla se do boudy a ostatní za ní. Prolétli boudou jako vichřice a v mžiku se objevily v oknech v patře rozdivočelé hlavy a pak celé postavy a začaly okny vylézat a věšet se na ně a Štěpán si přistavil žebřík zvenčí a jal se boudu dobývat; vše doprovázeno ohlušujícím řevem. Tichý a nenápadný Tomáš ihned vyrazil jednu z posledních okenních tabulek a pak zaslechli náčelníci, jak se z lesa blíží k boudě nějaká výprava. Snažili se bleskově tu smečku utišit a vyhnat z boudy, ale Ludmila byla zavěšena v okně, nemohla ani ven ani dovnitř, ječela a chtěla se na Cyrana, což ho silně rozzuřilo a vletěl nahoru pro ni, tam ji secvičil a řekl jí, že to je její poslední výlet.

Pokračovali jsme do Srbska, kde nás chytila silná bouřka. Cyrano s Admirálem a ostatní inteligentní hoši se schovali, zatímco slepice odmítly a tak za chvíli byly zcela zmoklé.

Bouřka rychle odešla, ale slepice se tak pařily, že kupé ve vlaku vypadalo jako prádelna a jeden pán, který tam jistě pohodlně seděl už z Plzně, se brzy zvedl a odstěhoval se jinam.

Schůzkou po karlštejské výpravě jsme byli velmi překvapení, protože nepřišla jediná holka, jen pět kluků – asi záškodnická agitace strašlivé "Ludmily". Ó jaká úleva!

Čas a události se na nás překotně valily. Za týden se jede na první dvoudenní výpravu. Jarda stačil přivést dalšího kamaráda, ale ten samozřejmě ještě nepojede. Problém byl se Štěpánem, jehož rodiče vystihli, jak je naším

kroužkem nadšen a začali ho "vydírat" v souvislosti se školním prospěchem. A tak jakási čtyřka z ruštiny způsobila, že s námi nepojede.

PRVNÍ DVOUDENNÍ VÝPRAVA - CYRANŮV RANČ 26.-28.dubna 1985

Problém děvčat se zázračně vyřešil sám od sebe tím, že od karlštejské výpravy se už neobjevila na schůzce. V pátek jsme z Vysočan jeli v sestavě Admirál, Cyrano, Radek, Tony, Tomáš, Jenda. Všichni malí hoši přišli s rodiči a to bylo poprvé, kdy se s nimi náčelníci setkali. Přišel nás také vyprovodit onen Jardův kamarád a zdálo se, že nám trochu to dobrodružství závidí.

Ještě v pátek večer jsme z ranče vyrazili k Partyzánským jeskyním, kde budeme spát při příští výpravě a pokusili jsme se najít "druhou partyzánskou jeskyni", ale marně. Na ranč jsme se vrátili pozdě v noci.

V sobotu byli malí hoši šokováni, když jim náčelníci sdělili, že se mají svléknout a umýt studenou (skoro ledovou) vodou a náčelníci byli šokováni, když viděli, jak si Jarda sbalil toru a otázel se: "Tak už jedem domů?"

Z velmi zmatené a nesouvislé debaty vyplynulo, že Jarda doma oznámil, že se vrátí

v sobotu. Odklusal se Cyranem do města na poštu a museli zavolat domů, že se vrátí až v neděli.

Po návratu z pošty jsme se vydali do lomu na Vrátenské hoře, foukal tam silný vítr a tak jsme rádi sestoupili do kaňonu, kde jsme si uvařili oběd a zahráli různé hry.

Večer přšelo, museli jsme sedět v ranči okolo kamen a Cyrano přečetl slavný příběh o Royovi Farellovi.

V neděli jsme se převezli autobusem na Harasov a pokračovali pěšky do lhoteckých skal. Zde jsme uvařili oběd a mezitím hoši prozkoumávali skály a pak se poprvé měli tu čest setkat se špinavými kotlíky. Po indiánské stezce jsme pokračovali na nádraží a v pohodě odjeli domů.

Po výpravě na Cyranův ranč následovala již jen jedna schůzka, na kterou našťastí přišli zase jen kluci a pak již slavná třídní výprava do Modrých hor. Když jsme totiž byli v lesích kolem Cyranova ranče a hleděli směrem k Nedvězí, ukazovali Cyrano a Admirál zamodralé vršky na obzoru a říkali: "Tak tam do těch modrých hor příště půjdeme".

Budiž zde poznamenáno, že tato tradiční květnová výprava byla zorganizována ve spolupráci s Kimem a jeho lidmi a vyvrcholením měla být celodenní hra a posléze sportovní zápolení. Za tímto účelem se předběžně vypravili do modrých hor

Cyrano a Admirál a to o Velikonocích, aby našli dobré místo na táboření a pak ještě Cyrano koncem dubna a 2.května, aby ohledal terén pro tu hru.

SLAVNÁ VÝPRAVA DO MODRÝCH HOR

Výprava byla sice neslavná tím, že nás bylo žalostně málo, ale slavná zase tím, jaké výsledky jsme měli v klání s Hamalkou.

Účastní: Admirál, Cyrano, Radek, Tony a Tomáš Lev.

Vyjížděli jsme za krásného počasí 8.května. Na vysočanském nádraží se děly velké šachy, neboť tímtež vlakem jeli i hoši od Kima pod Hoňasovým velením a v zájmu programu jsme se neměli střetnout, tj. zejména ti hoši z obou stran, kteří se navzájem znali. Přesto bdělý Tomio (dnes mediálně známý Tomio Okamura) zahlédl Radka stojícího u pokladny a hned se k němu hrnul: "Jé ahoj Radku! Co tu děláš?" A Radek ho odrovnal: "Ále my jedem s klukama někam na čundr. Já ani nevím, kam to jedem. Voni mě poslali koupit lístky." Rovněž Hayato se vyznamenával, neboť byl oděn v silné vlněné kalhoty a těžká bagančata a takto v pravidelných intervalech obíhal nádraží, neboť stále něco sháněl, hledal a organizoval.

Pak se ozvalo hlášení: "U druhého nástupiště nastupujte do ..." a Admirál zavelel: "Vpřed k prvnímu nástupišti!" Hoši byli zmateni (on to byl už asi třetí šílený přesun), ale Admirál to snadno zdůvodnil: "U druhého teď bude velký nával." Podobné manévry probíhaly při přestupování ve Všetatech. Na Mělníku jsme se přemístili do mšenské lokálky a zbytek cesty dojeli v klidu.

Utábořili jsme se v Partyzánských jeskyních, jež byly kupodivu volné. Naši dva malí hoši (to jsme se tedy vytáhli!) se zahrnuli v jeskyni a Tomáš hned nainstaloval dráty, baterky a různé žárovničky a k tomu si zapálili dobře pět svíček a ještě v jednu hodinu v noci si prospěvovali. Ráno pak naopak zase již velmi brzy šmejdili po skalách a budili starší, kteří ještě spali.

K účasti budiž poznamenáno: Štěpán nejel, protože, ač se šíleně těšil, den před odjezdem onemocněl. Jarda nejel, protože byl střelený míčem a údajně se nemohl pohybovat a Jardův kamarád Honza nejel, protože neměl vybavení.

Měli jsme před sebou první celý den výpravy. Po snídani jsme sešli do údolí a podle dohody jsme se tu sešli s Vítkem. Pokračovali jsme Planým dolem k Bílým Skalám. V příhodném kaňonu jsme si zahráli na pašeráky a osvěžil nás drobný deštík. Pod Bílými Skalami bylo volno; uvařili jsme oběd a Admirál vyhazoval na oheň náručí zeleného chvojí, které

kupodivu vynikajícím hořelo. Během výpravy si oba hoši zkoušeli zapalování tří ohňů do Prvního činu.

Budiž zde poznamenáno, že ráno se vyznamenal Tomáš, jenž zaslechnuv výrok "deset bodů", v tu ránu se střemhlav vrhnul do chladných vod Pšovky. Tony za ním váhavě vlezl také. Po jídle pod Bílými Skalami se od výpravy odpojili Cyrano a Vítek a zamířili ostrým pochodem rovnou k Poradní Skále, kde měli sraz s Martinem za účelem přípravy zítřejší velké hry. Dorazili o půl hodiny později, ale trpělivý (či lépe řečeno zkušený?) Martin stále čekal. Hru připravovali až do úplné tmy; když se u Dražejova loučili, viděli již dvojčata zvaná Kosáci, jak si to štrádají na hřbitov. Cyrano s Vítkem přišli již k hotové večeri, pak jsme se šli umýt ke studánce a zasedli k ohni. Tomáš a Tony byli celí nesví. Ještě za světla si naznačili cestu lesem od našeho ležení ke hřbitovu a když jim Cyrano řekl, že na kraj lesa půjdeme společně, přímo jim spadl kámen ze srdce. Cyrano se zahloubal a vyprávěl příběhy. Vyprávění vyvrcholilo Svatební košilí a byla právě půlnoc, když jsme se vydali na cestu. Radek měl hlídat tábor a příškrčeným hlasem se tázal: "A nemohl bych jít s vámi?" Poněvadž se po kraji potloukali pásci, zaujal Vítek hlídkové stanoviště na vršku vodárny a tak měl celý terén jako na dlani. Nejdřív šel Tomáš, úplně předpisově, nesvítit si, šel klidně. Pak Tony, poněkud rozčileněji. Když

jsme se vrátili k našemu ohni, byli hoši plni života, veselí, a nadšeně si prohlíželi kartičky. Druhý den jsme vstali poměrně brzo, abychom se včas umyli a nestřetli se u studánky s Kimovými lidmi. Po našem odchodu odskočil Admirál na výzvědy a zjistil, že naši "nepřátelé" ještě tvrdě spí. Hra začala po snídani ve stejný okamžik v obou táborech...

Po večeři jsme se na základě pozvání Martina vydali pod Poradní Skálu. Tomáš s Tonyem si obdivně prohlédli totem, táborový kruh a celé ležení.

Po chvíli čekání, až si Mexičané umyjí nádobí, jsme se sesedli u ohně pod bukem a po zahajovacích formulích vyhlásil Martin výsledky hry. Nadšení našich tří hochů bylo ohromné. Tomáš jako nejlepší jednotlivec obdržel ještě znak lesní moudrosti.

K výsledkům hry budiž podotknuto, že 4.místo obsadil Samek svou taktikou "kdo nic nedělá, nic nezkazí", takže si uchoval všechny své životy a díky tomu získal toto poměrně dobré umístění.

Poslední den, v sobotu 11.května, se konala sportovní zápolení na velké louce naproti Poradní Skále. Zahájila se skokem dalekým, dále byla štafeta v běhu, vybíjená (tu jsme drtivě vyhráli), hra s čísly na hlavě, obchod obuví a nakonec střelba ze vzduchovky. Borec Tomáš prohlásil, že střílí ze vzduchovky

poprvé v životě a zasáhl cíl všemi ranami. Asi v půl dvanácté jsme se rozloučili s Martinem a jeho hochy a přes Nedvězí jsme se vydali zpátky k našemu táboru pro věci a pak přímo na Střezivojice.

Autobusem jsme popojeli do Janovy Vsi a dále pěšky na Harasov. Sice svítilo sluníčko, ale celkově žádné velké horko nebylo a tak Tony ani nevlezl do vody a vysvětlil to tím, že má na noze puchýř. Cyrano, Admirál, Radek a Tomáš se s chutí vykoupli. Pak jsme volným tempem dorazili do Lhotky ...

Všichni jsme byli poněkud utahaní, jenom neutahatelný Tomáš ne a tak, když doma zjistil, že rodiče se ještě nevrátili z chaty, shodil batoh a šel hrát na ulici hokej a jezdit na kole.

Výprava do Modrých hor a její vzrušující program hochy silně nadchly. Na další schůzce, 15. května, se o všem znovu podrobně hovořilo a nálada byla velmi optimistická.

O dva týdny později, v sobotu a neděli 25. a 26.května jsme sjeli Sázavu z Ledečka do Nespek. Bylo nádherné počasí, pražilo slunce a všichni se pěkně spálili.

Nadešel červen a při pohledu zpět se účast na výpravách jevila velmi málo růžová, protože první vícedenní výpravy se zúčastnili 3 hoši, druhé 2 a třetí jen jeden.

V týdnu po Sázavě byla schůzka netradiční, jeli jsme do Nuslí navštívit útulek pro ztracené ježky u tamní ČSOP. Kromě Admirála a Cyrana přišli Tony, Jarda a Radek. Předpokládali jsme, že si každý z nás odnese ježka na chatu, ale paní byla velmi opatrná a dala ježka jenom Cyranovi, jenž vypadal důvěryhodně.

A přišla poslední výprava tohoto školního roku, na ZÁBLATÍ, na naše budoucí tábořiště. Jeli jsme v pátek v sestavě Cyrano, Radek, Tony, Štěpán a Jarda.

K našemu rybníku jsme dorazili večer za tmy a protože bylo velmi teplo, hned jsme se všichni vykoupli. Pak jsme uvařili večeři, ustlali si pod borovicí u zdi a zavrtali se do spacáků.

Ráno bylo nebe zatažené a moc podezřelé, nasnídali jsme se a začalo kapat. Roztáhli jsme u zdi provizorní přístřešek z igelitu a schovali se, jelikož přšelo již dost bytelně. Kolem poledne déšť ustal a objevil se Admirál. Pustili jsme se do práce, což bylo hlavní náplní výpravy. Radek se Štěpánem hloubili studánku (bednění jsme si přivezli s sebou už hotové) a ostatní pracovali na jídelně. Do večera byla studánka hotová, rovněž tak kostra na jídelnu a za tmy dokončili Cyrano s Admirálem prototyp stanové podsady, na něž navlékli střechu.

Po večeři, kterou vařili sami hoši pod Radkovým vedením, jsme poseděli u ohně a pak se Admirál vrhl spát pod modelový stan

zanechav ubohé hošíky pod širým a poněkud zamračeným nebem. Opět si ustlali pod borovicí...

V neděli ráno (to bylo 9.června) bylo nebe ještě horší než předtím v sobotu. Cyrano pravil chmurně: "Měli byste vstát a postavit zase přístřešek" a v tu ránu začalo pršet. Všichni vylétli ze spacáků a v mžiku byl hotov přístřešek. Admirál se mezitím v klidu vyvaloval pod stanem.

Jen tak tak jsme dokončili zbytek prací a úklid, najedli se a byl čas jít na vlak. Původně jsme chtěli jít pěšky do Veselí, ale cestou jsme si to naštěstí rozmysleli a zamířili k Dynínu, stanici na budějovické trati. Byl to krušný pochod po silnici proti divokému ledovému větru, kluci byli v krátkých kalhotách a pěkně vymrzli. Zato jsme v Dyníně nastoupili do poloprázdného vlaku, jenž se ve Veselí ihned zaplnil, a v pohodlí dojeli do Hostivaře.

A byla před námi už poslední schůzka 12.června. Několik dní před ní jsme se dočkali nemilého překvapení od Tomáše. Ten se naposled ukázal 15.května, tedy skoro před měsícem, a od té doby o něm nebylo žádných zpráv. Jednou ho mezi tím potkal Radek někde na Proseku a Tomáš údajně "vypadal, že se lekl, jenom pozdravil a pospíchal pryč". Po výpravě na Záblatí Cyrano, již celý nervózní, volal Tomášovi, aby přišel na poslední schůzku a Tomáš ho ujistil, že přijde,

že byl nemocný. Pak volal Cyrano ještě jednou, telefon zvedla paní Tomášová a rovnou oznámila, že Tomáš na žádný tábor nepojede, neboť stráví prázdniny s rodiči. Cyrano s ní pak hovořil ještě jednou a zdálo se, že by ji mohl zvíkat, ale paní nakonec uzavřela debatu pádným argumentem: "...on už si to všechno rozmyslel a nechce s vámi jet, tak já ho nebudu přemlouvat".

Tak tedy byla poslední schůzka, na kterou přišli jen Tony, Jarda a Štěpán. Cyrano s Admirálem udělili poslední instrukce, domluvil se den na balení věcí a rozloučili jsme se.

O pár dní později hlásil Tony, že ho porazilo auto, ale že je už v pořádku. V polovině července hlásil Štěpán, že je doma se zlomenou rukou, kterýžto úraz si přivodil na nebezpečném pionýrském táboře. Pár dnů před táborem volal Cyrano Radkovi a ten byl upřímně překvapen: "To ono se jede už teďka? To jsem nevěděl!"

Těsně před táborem, 18. července, jsme se sešli u Admirála, abychom připravili věci k odvozu. Přišli Tony, Jarda, invalida Štěpán (pomáhal balit aspoň jednou rukou) a Cyrano. Druhý den, v pátek 19.7., jsme vše naložili na auto a vozík pana Tonyho...

K událostem posledních týdnů budiž ještě poznamenáno, že 8.května obešel Cyrano šesté třídy ve škole Jožky Jabůrkové za účelem náboru, ale výsledek byl prakticky nulový, což ostatně učitelky na škole

předpověděly. Na jednu schůzku se dostavila dvě děvčata, která sdělila, že by ráda chodila, ale že nemají vůbec čas a že už musí běžet...

Koncem dubna přišel také chlapec Honza Funda doporučený Kimem, ale záhy odjel do školy v přírodě a tak dohromady přišel čtyřikrát. Na tábor jet nemohl, protože ve stejném termínu jel na jiný.

A tak skončil školní rok a nás byla jen hrstka: Radek, Tony, Štěpán, Jarda, párkrát se objevivší Honza a zcela nejistý a snad ztracený Tomáš Lev.

PŘED NÁMI TÁBOR

CO VLASTNĚ PŘEDCHÁZELO TÁBORU

Při zakládání kroužku letos v březnu se o nějakém táboře vůbec neuvažovalo. Ovšem již v dubnu, když bylo vidět nadšení hochů, navrhli náčelníci, zda by hoši chtěli jet na náš vlastní tábor. Všichni, tj. Tom, Štěpán, Jarda, Tony a tehdy i slabomyslný Pepíček byli pro.

To se ovšem ještě stále vůbec neuvažovalo o v l a s t n í m táboře. Náčelníci navázali spojení s Kimem a jednali, zda bychom se mohli jako jedna ucelená družina zúčastnit jejich tábora pod Vlčí Horou. Hoňas a Martin však sdělili, že jsou proti společnému táboru.

Tím byla situace vyřešena a Admirál se Cyranem se rozhodli udělat vlastní tábor na Záblatí. Kim velmi ochotně přislíbil, že nás ohlásí porybnému. A my jsme se s prázdnýma rukama pustili do shánění všeho potřebného.

Nejvážnějším problémem jevíly se být stany. Pan Tony nám dal několik tipů na starší stany v bazaru, ale bylo to něco, co jsme vůbec nemohli potřebovat. Nakonec jsme se rozhodli pro provizorní řešení -"stany" ušít z pevného tkaného igelitu. Jednalo se vlastně jen o střechy nasazené na dřevěnou kostru. "Stan" byl tím pádem poněkud nižší, ale zato do něj zaručeně neteklo.

Náradí a kuchyňské nádobí se sehnalo poměrně snadno z vlastních zdrojů, vypůjčením nebo koupí. V kuchyni se vyjímal zvláště 40 litrový "rychlornec", jenž byl tak obrovský, že v něm voda vřela během několika minut. Celkově jsme měli věci velmi málo ve srovnání s jinými tábory a přitom komfort jsme měli ten samý, na jaký jsme byli zvyklí ze zaběhlých táborů.

Kuchyň a jídelnu jsme zastřešili rovněž oním tkaným igelitem, který jsme navíc pospojovali "víkem". Víko však nevydrželo střídavé vlhko a sluneční žár a záhy se odlepilo. Tak se stalo, že nám na několika místech do jídelny zatékalo, ale naštěstí byla všechna tato místa nad "holou zemí" a tak nám nikde neteklo do

věcí. Vnitřní uspořádání kuchyně a jídelny bylo stejné jako v hangáru.

Na tábor se Admirálovi podařilo vypůjčit ještě další tři hochy od známých, takže jsme nakonec měli 6 dětí, odrostlého Radka a bývalého člena Kimova oddílu Ťutínka. Tábor se konal od 20.7. do 4.8. a byl pro všechny velkým zážitkem.

DRUHÝ ŠKOLNÍ ROK ZÁŘÍ 1985

Na první schůzku v září přišli všeho všudy 3 hoši – Tony, Štěpán a Honza a o ostatních se buď nevědělo, nebo bylo známo, že už chodit nebudou. Nastalou situaci jsme vyhodnotili jako výrazně černou a rozhodli se neprodlenně přikročit k záchranné akci. Již pozítří po schůzce vykonal Cyrano agitační turné po jedné z proseckých škol a situace ve třídách ho, ostatně jako i předtím, optimisticky naladila. Opět se zdálo, že prosecké děti netouží po ničem víc, než po kroužku ochránců přírody...

Na druhou schůzku, 11. září, přišli Admirál, Radek, Tony a Štěpán a z Proseka se přivalil Cyrano se zástupem čtrnácti nových dětí – páťáků a šestáků.

Pozítří vykonal Cyrano další agitační turné po čtyřech šestých třídách ve škole československo-sovětského přátelství na Proseku.

Na třetí schůzku, 18. září, přivedl Cyrano od školy jen hubený úlovek, jednoho kluka a čtyři holky. K naší radosti se pak objevila jedna paní učitelka a přivedla další dva chlapce. O našem kroužku se dověděla z plakátku na Proseku a přivedla k nám chlapce se zájmem o přírodu. A tak i s těmi předchozími bylo na schůzce 21 dětí. Sedm nových dětí projevilo zájem o chystanou dvoudenní výpravu do Brd a tak Admirál ještě po schůzce objel na Proseku jejich rodiče, aby se jim představil a podal informace o výpravě.

Nakonec se výpravy do Brd zúčastnilo sedm dětí a mezi nimi jistý šikovný Honza, jenž zde dostal přezdívku Pete. Kluci i děvčata byli výpravou nadšeni a také náčelníci byli spokojeni s novými kluky (a dokonce i s děvčaty). Kluci byli velmi živí, nadšeně a statečně bojovali v hrách a zrovna tak se hrnuli do práce. Celé dva dny měli v rukou uzlovačky a **sami se naučili** základní uzle. Pete stále dotíral na Cyrana, aby ho zkoušel z kytek a s velkou pílí se učil druhy dosud mu neznámé. Rošťák rovněž vyslovil přání, aby mohl přivést své starší bratry.

Zdálo se, jakoby osud pohlédl na náš kroužek přívětivou tváří...

I během října a listopadu pokračoval Cyrano ve školních nábořech, další chlapci byli přivedeni těmi, kterým se u nás líbilo a tak na schůzku 15. listopadu 1985 přišlo dokonce 24 dětí! Následovala první etapa Stínadelské hry se 17 dětmi (z toho 14 kluků), s níž nám vydatně pomohl Vítek.

Hra skončila již za tmy a Rošťák zařval: "Klucí! Pojdte do hospody!" a hned všechny vtáhl do jedné hospůdky a poručil čaj a limonády. O čtvrt hodiny později se obsluhující číšník podobal rozdrážděnému sršni, oči měl vypoulené a polohlasně brebtlal: "Horší než trest Boží, horší než trest Boží!"

Na závěr vyvolal Rošťák hlasitou hádku pro desetník, který měl dostat nazpátek, avšak nedostal.

Rozjařený dav vtáhl do Metra a pod Admirálovým vedením odjel na Prosek. Ubohý Admirál se jen provinile rozhlížel po cestujících, rozpačitě se usmíval a nesměle se pokoušel zjednat pořádek. O Vítkovi se později zjistilo, že i on se s chutí zapojil do velké bitvy o čepice, které v Metru vířily vzduchem.

Cyrano zůstal ve Stínadlech, neboť o něco později začínala Vontská schůze...

Schůzka po Stínadelské hře proběhla opět ve vzrušené atmosféře a skoro všichni přišli o

čtvrt hodiny dříve, protože Admirál slíbil, že přinese Rychlé Šípy na prohlížení.

Na závěr roku 1985 se v bodování objevuje těchto 22 jmen:

Pete, Geolog, Lenka, Markéta, Renata, Čaj, Radek, Michal, Dlouhé Bidlo, Honza K., Vašek, Honza H., Honza V., Potápěč, Tony, Rošťák, Vláda, Štěpán, Tomáš J., Angrešt, Martin z Litvínovské, Tomáš z Litvínovské.

V lednu 1986 jsme učinili šťastný krok – Cyrano obešel páté a šesté třídy ve škole Jožky Jabůrkové – to byla jazykovka, kam byly z normálních škol vysílány chytré a ze zlomyslnosti také hyperaktivní děti. Výsledkem bylo 5 nových hochů, mezi nimi i jistý Honza V. později zvaný Medvěd, kteří se dostavili na schůzku 17. ledna.

Školní rok 1985/86 byl bohatý na události, školní náboř, přírůstky i úbytky členů, hrála se etapová hra Stínadla, do které se nám zapojili i stínadelští Uctívači ginkga, byli jsme se speleologem v Tomáškově propasti, dvakrát v Modrých Horách, na Cyranově ranči, na legendární a nezapomenutelné "Aljašce", v květnu před Modrými Horami bouchnul Černobyl a my jsme v tom radioaktivním spadu poprvé tábořili pod Ginkgo převisem – tady Michal, co pořádek nosil kapucu, získal přezdívku Bohouš (z Bratrstva Kočičí pracky). Poprvé jsme kolonizovali tábořiště v Poddubí na Sázavě. Pro náš druhý

tábor (také na Záblatí) jsme pilně šili několik malých tipů. A vymysleli jsme si svůj oddílový kroj.

V hodnocení jsme napsali:

Druhý školní rok byl obdobím skutečného líhnutí oddílu. Udělali jsme mohutné náboř ve všech pěti proseckých školách a na jazykovce. Od založení oddílu v březnu 1985 do jara 1986 k nám přišlo celkem 86 dětí, z toho bylo 61 kluků a z nich zůstalo na konci školního roku v oddíle 16 nejlepších.

Přestáli jsme i krizový okamžik, jímž byla legendární hra "Po stopách Haha-Bimbi", z níž jsme se vrátili velmi pozdě domů, protože Tomáš Jánský se na nějaké půdě zavřel do bedny a my jsme ho hodiny hledali. Rozpad oddílu se zdál být velmi pravděpodobný, dobře to však dopadlo.

Na konci července jsme odjžděli na druhý, dvoutýdenní tábor Villa Rica do Záblatí ve složení:

ORLI: Žabák, Pete, Martin (Acylpyrin), Bahňák
ZELENÁ: Mangas, Tomáš J., Čaj, David, Péťa (Bobík)

ŽLUTÁ: Medvěd, Petr S., Termit, Bohouš, Čmoud

Na tomto táboře byl poprvé udělen ŽLUTÝ KVÍTEK – odznak správného chlapce. Byl přiznán Petemu za jeho příkladné chování po

dobu tábora. Pete byl ke všem přátelský, stále dobře naložen, ochotný pomoci, čestný, slušný a ukázněný.

V dalších obdobích jsme hlavním zdrojem nováčků učinili jazykovou školu (zvanou "Jožka") a ta nás spolehlivě zásobovala výbornými hochy až do svého zániku počátkem 90. let. Do pádu komunismu se oddíl udržoval na počtu 15-20 členů.

Tábor Lesní moudrosti v roce 1989, byl okamžikem, kdy nám naráz "zestárlo" mnoho hochů, vesměs první generace z Jožky. Vycházeli 8. třídu a rozcházel se na střední školy.

V září 1989 se ještě sešli ve velkém na první schůzce a ti odcházející se rozloučili – odešlo 7 hochů. Zbytek oddílu, věkově smíšený, se rozdělil na mladší pod vedením Mangase a starší, jímž se věnoval Admirál.

V bodování za září – říjen 1989 se objevují tato jména:

STARŠÍ: Pete, Bohouš, Jakub, Aladín, Medvěd, Petík, Bobo, Aladínek, Mirek, Termit

MLADŠÍ: Lumpík, Špunt, Ježour, Mýval, Mirek II, Petr

A zanedlouho přišel Listopad 1989.

V těch dnech Ginkgo úporně pracovalo na úpravách své nové klubovny – v domečku Pod pekárny.

A navíc ještě "hoši se chodili účastnit manifestací na Václavském náměstí a vstřebávali revoluční atmosféru neopakovatelných listopadových dnů", jak zaznamenal kronikář.

O prvním prosincovém weekendu 1989 se v Městské knihovně znovuobnovoval Junák, ale my jsme místo toho vybourávali díru na nové vstupní dveře, vyváželi mour a malovali, což nám Kim později vyčetl – Admirál argumentoval, že oddíl potřebuje klubovnu, což je přednější.

Také v Ginkgu jsme během prosince začali uvažovat o vstupu do skauta. Proti byl pouze Aladín, v té době upoutaný na lůžko a sledující vše z povzdálí (snad to přispělo k jeho názoru), který se domníval, že se do hnutí dostane množství špatných oddílů (přebarvení pionýři aj.) a tím špatné světlo padne i na Ginkgo, a dále, že skaut není moderní a dnes je třeba více ekologických hnutí. Admirál s ním o tom velmi diskutoval.

STÁVÁME SE SKAUTY (ale nadále zůstáváme členy ČSOP)

Na schůzce 3. ledna 1990 Admirál sdělil, že náš oddíl se přidá ke skautskému hnutí. V polovině ledna se pak dohodl s Kimem na spolupráci Ginkga a Hamalky (oficiálně zvané "MOP Devětsil" a neoficiálně "43.oddíl skautů") a založení společného skautského střediska. Celý leden se stále pracovalo na klubovně v domečku Pod pekárny.

Admirál s Aladínem se 9. února vypravili opět do "Jožky" (jazykové školy) na nábor, tentokrát již skautský. Hned ze školy se asi 12 hochů šlo podívat do klubovny. Na schůzku 20. února se dostavilo asi dvacet nových hochů, většinou z Jožky, ale také z Letňan a z Proseka. V bodování za leden – únor 1990 se objevují jména, která se pak budou objevovat ještě mnohokrát: John, Sup, Petr Kroček, Brejlovec, Jirka Výborný, Martin David, Jan Turnovec, Beran, Petr Fornůsek – abychom připomněli alespoň některé. Lavinovým efektem přibývali další zájemci, takže rekordní počet hochů na jedné dubnové schůzce dosáhl čísla 37, průměr v době od náboru do prázdnin 1990 byl 27 hochů na schůzce.

K tomu tehdy napsal kronikář:

“Účast na akcích byla po náboru v Jožce přímo závratná. Však také z toho někteří z roverů měli těžkou hlavu, neboť zvláště na výpravách bylo Ginkgo na hranici zvládnutelnosti. Avšak již před prázdninami došlo k výraznému vytříbení a řada hochů byla jasná na to, že na tábor nepojede. Admirál, který nevedl schůzky, byl v situaci, že mnoho hochů neznal jmény a některé neznal vůbec.

Nic se nemění na staré zásadě, že nemá smysl rozšiřovat Ginkgo přes dvacet hochů. Nyní, když se jednorázově získala celá jedna “nová generace”, bude účelná jen mírná a plynulá obměna hochů náhodně odpadlých. Taková obměna je dokonce nutná, nechceme-li, aby Ginkgo naráz zestárlo a naráz odešlo jako na podzim 1989.”

O rok později, v květnu 1991, se v Modrých Horách konal druhý střediskový sraz a tehdy jsme již byli rozrostlí o oddíly Bobři (vedl Pták), Ještěrky (vedla Ptáková) a Sosna (vedl Michal Střížka).

JAK TO BYLO ADMINISTRATIVNĚ

V ČSOP jsme vytvořili takzvaný "kroužek mladých ochránců přírody", chvílemi také nazývaný "oddíl", čili MOPÍK, věděli jsme, že takové oddíly v rámci ČSOP existují. Potíž byla v tom, že ČSOP nesměl přímo působit na děti, jelikož měl status jakési organizace druhé kategorie (nebyl přijat za člena takzvané Národní fronty - ta sdružovala jen společenské organizace bezvýhradně kolaborující s komunisty). Dle představ vyšších složek ČSOP to tedy mělo být tak, že jsme měli kontaktovat nějaký pionýrský oddíl a tam dělat přírodovědný a ochránářský program – takový oddíl by si pak říkal MOP.

My jsme však na děti chtěli působit a působili jsme bez Pionýrské organizace. Po nějaký čas jsme vedli boj s vedením ČSOP, které nás nutilo okamžitě s tím přestat. Když jsme svůj boj již prohrávali, dosáhla velká část našich chlapců 14 let věku. V tom věku vycházeli tehdy základní školu a tak se už směli stát řádnými členy ČSOP. Tím se handrkování s městským výborem ČSOP stalo bezpředmětným a zbývající mladší chlapci se mezi těmi čtrnáctiletými všelijak poschovávali. I tak jsme byli nuceni vydat výzvu k rodičům mladších hochů tohoto znění:

Vážení rodiče,

během doby, po kterou k nám Váš syn chodí, jsme poznali, že se jedná o chlapce, který se do našeho kolektivu velmi dobře hodí a i on sám je u nás zjevně spokojen. Proto uvítáme, bude-li k nám chodit i nadále.

Při tomto déledobějším výhledu nutno vzít v úvahu, že náš oddíl je provozován výslovně jako "služba" pro členy naší základní organizace ČSOP. Pokud tedy není přímo chlapec členem ČSOP (to může být až od 14 let), je potřebné, aby jím byl někdo z rodičů, popřípadě starší sourozenec. Věříme, že tento nevelký, a jediný, formální požadavek přijmete s porozuměním a vyjdete nám vstříc. Konečně není ani vyloučeno, že sami naleznete v ČSOP zajímavé náměty pro svůj volný čas.

K členství v ČSOP je potřeba odevzdat přihlášku (tiskopis poskytneme), zaplatit jednorázové zápisné 20 Kčs a konečně roční příspěvek ve výši 20 Kčs pro pracující a 5 Kčs pro žáky, studenty a důchodce.

Díky posílení členských hlasů o ty čtrnáctileté a rodiče těch mladších a také o členy z Hamalky, kteří zformovali druhý MOP "Devětsil", jsme v lednu 1989 ve volbách v ČSOP vymetli z vedení naší organizace komunisty a stejně se vyvinula situace i v celopražském vedení ČSOP. Naši základku tedy ovládli skauti v součinnosti s několika

původními ctihodnými neskautskými ochránáři.

Byli jsme stále smělejší ve svém veřejném vystupování a v roce 1989 jsme požádali městský výbor ČSOP o peněžní dotaci pro MOP. Bylo nám schváleno 5000 Kč (to odpovídalo asi tak 50 tisícům Kč roku 2010) s poznámkou, že se z toho nesmí koupit kanoe (ta tehdy stála 2 až 2,5 tisíce).

V červnu 1989 přišlo upozornění z Městského výboru ČSOP, že hospodáři letních táborů MOP jsou povinni absolvovat v tomto směru školení. Upozorňuje se také, že pokud tábor pořádá ČSOP (naš případ), nemůže dětem na tábor přispět Revoluční odborové hnutí, protože to přispívá jen organizacím Národní fronty. ČSOP se jí má stát až 1.1.1990. Toto upozornění poslal již nový Městský výbor s tajemníkem Janem Kutým - Šéfíkem, který vznikl v tomto roce rovněž revolučním svržením dřívějšího komunistického výboru.

Zároveň přišly "Pokyny ke konání letních táborů ČSOP v roce 1989", v nichž se stále zdůrazňuje, že "zejména u hlavního vedoucího je třeba jednoznačně trvat na kvalifikaci získané v rámci PO SSM ..." (PO SSM = Pionýrská organizace Socialistického svazu mládeže).

Naší jedinou papírově doloženou kvalifikací byl Admirálův zdravotnický kurz u Červeného kříže: 11.května 1988 "měl Admirál na plecích medaili DOBROVOLNÁ ZDRAVOTNÍ SESTRA, neboť minulý týden úspěšně ukončil zdravotnický kurz."

A zanedlouho přišel Listopad 1989.

V lednu jsme spolu s Hamalkou založili skautské středisko a tak Kim oznamuje v "Občasníku" ZO, že "u naší ZO vzniklo 53. skautské středisko Atahokan, které má ve třech oddílech přibližně 70 členů: 106. oddíl - Ginkgo, 43. - dříve Devětsil a 100. oldskautský". Založení proběhlo slavnostně v Modrých horách za účasti zmíněných tří oddílů. V rámci skautské organizace jsme se opět přihlásili pod Prahu 2.

Sám oddíl Ginkgo dostal číslo 106 a dále se rozrůstal a po táboře 1992 se rozdělil na skauty a vlčáckou smečku a ještě později vznikl roverský kmen Modrý květ (dnes již neexistuje) - všechny tři oddíly nesly číslo 106. Průběžně se k našemu středisku přidalo několik dalších oddílů (skauti, skautky i další vlčata) a pak zanikaly, a dodnes fungují pouze Bílí Hadi ve vzdálené severomoravské Studénce.

Členství v ČSOP jsme udržovali souběžně se skautským ještě po dlouhou řadu let a příležitostně jsme se účastnili i různých "mopíkovských" akcí, a také celoroční přírodovědné soutěže "Stříbrná nit". Členský příspěvek byl zpočátku velice nízký a teprve když nabyl výše takové, že by se musel od skautů začít vybírat, členství jsme přestali udržovat. I tak jsme se dále účastnili řady ročníků Stříbrné niti, Cyrano v ČSOP absolvoval kvalitní kurz pro vedení oddílu a táborů a Tygr kurz zdravotnický.

106 Ginkgo Skauti i 106 Ginkgo Vlčata si dlouhodobě udržují "rodinnou" velikost, která málokdy přesáhne 20 členů.

JAK TO PŘIŠLO, ŽE SE JMENUJEME GINKGO

Název "Ginkgo" jsme získali nedorozumněm.

Když náš oddíl na jaře 1985 vznikl, byly zakázány knihy Jaroslava Foglara. Komunisté krátce po sovětské okupaci 1968 zakázali jejich vydávání a prodej a foglarovky nesměly být ani ve veřejných knihovnách. Vyskytovaly se roztroušeně po domácnostech, děti se po nich pídily a jejich příběhy hltaly. Existovalo rozsáhlé, spontánní, rychlošipácké a hlavně vontské hnutí, pořádaly se hry, srazy a podobně. Na Starém Městě pražském a v Haštalské čtvrti (takzvaných Stínadlech) byla tajná zákoutí olepená vzkazy různých vontských skupin, tam se navazovaly kontakty, připravovaly a vyhlášovaly akce...

Také my jsme se hned zkraje pustili do rozsáhlé etapové hry na téma Stínadla. Bylo to velmi vzrušující, protože naše etapy a kroky se křížily a prolínaly se stezkami jiných skupin a nikdy se nedalo s jistotou předvídat, jakým směrem se pokračování hry bude dál ubírat.

V té době jsme spravovali tři vývěsní skříňky (Hloubětín, Vysočany a Prosek), v nichž jsme propagovali ochranu přírody a náš oddíl. Tomu se v oněch časech říkalo "názorná agitace"; bylo to hodnoceno politicky kladně a pro organizaci (v našem případě ČSOP) nebylo nijak těžké získat povolení takovou skříňku někde na domě vyvěsit.

V oněch skříňkách jsme zveřejňovali též instrukce k naší stínadelské hře a když se zrovna pátralo po stromech ginkgo, byly tam i vyvěšeny listy ginkga a různé botanické informace o tomto stromu.

To neuniklo pozornosti doktora Durdíka, významného člena naší organizace ČSOP a zapáleného botanika. A tak na jedné schůzi pochvalně referoval, jak zajímavý obsah mají skříňky "toho našeho oddílu Ginkgo". Byli jsme udiveni, proč nás nazývá "Ginkgo", a vysvětlili jsme mu, že se tak nejmenujeme, že je to jenom název etapy naší hry. I zasmušil se dr.Durdík, že je to škoda, takové pěkné jméno. A poněvadž měl pravdu, potěšili jsme ho a od té chvíle jsme si začali říkat "Ginkgo". Když jsme to sdělili hochům na nejbližší schůzce, uvítali nové jméno nadšeným řevem.

KDO ODDÍL VEDL

1985 – 1988

V prvním období vedli Ginkgo zakladatelé Admirál a Cyrano.

1988 – 1992

Poté pokračoval Admirál s pomocí již zdatného Mangase a Žabáka a posléze odrůstající nejstarší generace hochů – Aladína, Medvěda, Peteho a dalších ...

Jaro 1993

Admirál Sumeček

1993 – 1994

Třetí vedení tvořili ještě více povyrostlí nejstarší hoši, kromě výše uvedených nutno připomenout Čmouda (vedl sám tábor 1993), Párátka, Hurvínka Toto období bylo završeno příchodem pozůstalých skautů ze zaniklého oddílu Hamalka a vedením Aladínovým.

1994 - 2009

Po táboře 1994 se vedení ujal Cyrano s pomocí Choroše (od Hamalky), zatímco staří členové se cele vrhli do víru rovingu v Modrém květu, s tím, že oddílu stále dle potřeby pomáhali.

2009 - dosud

Po táboře 2009 se vedení ujal Tygr s pomocí Jiroše a Filosofa.

JAK A KDE JSME SE SCHÁZELI

V roce 1985 měla naše základní organizace ČSOP dovoleno sejít se jednou za měsíc na dvě hodiny v agitačním středisku Národní fronty v Čihákově ulici. Podařilo se nám protlačit tam i schůzky oddílu a to každý týden. Ve středisku jsme si nemohli nic nechat a klíč nám byl zapůjčován jen na dobu schůzky. A to někdy dalo práci před schůzkou vůbec sehnat soudruha Vrňáka s tím klíčem. Každý rok bylo potřeba zažádat, aby nám v rozvrhu agitačního střediska přidělili nějaký čas:

Soudruh

Josef Vrňák

správce agitačního střediska

Sokolovská 183

Praha 9

V Praze, 5.12.1986

Věc: konání akcí MOP ČSOP v agitačním středisku v roce 1987

Obracím se na Vás jménem kroužku mladých ochránců přírody (MOP) při ZO 01/27 Českého svazu ochránců přírody, Kovářská 21, Praha 9, s žádostí, abychom mohli i v roce 1987 využívat pro naše schůzky velký sál agitačního střediska v Čihákově ulici.

Schůzky se budou konat opět ve středu, někdy místo toho v pátek, od 16 do 18 hodin.

Děkuji za spolupráci a zůstávám s pozdravem

POZNEJ A CHRAŇ

Miloš Kříž

vedoucí kroužku

Na podzim 1987 se nám podařilo získat jiné agitační středisko, suterénní místnost v budově Svobodárny, s vlastním vstupem z ulice, která byla jenom "naše", takže jsme si tam mohli nastěhovat skříně a v nich nechávat své věci. První schůzka se tam konala 23. září. Klíč se rovněž musel vypůjčovat, naštěstí ale ve vrátnici Svobodárny, což bylo možné prakticky kdykoli.

Souběžně s tím jsme uvažovali o koupi staršího domku pod proseckým kostelem. Tento plán však hatila a nakonec úplně zhatila naše předsedkyně dr. Toběrná.

V létě 1989 se podařilo dr. Durdíkovi získat pro svou ZO ČSOP (to již nebyl u nás v

"Rokytcce") nájem v domečku ve dvoře domu Pod Pekárnami 3 (neboli "u Kima ve dvoře" – v tom činžáku původně totiž bydlel Kim). Tam využíval jen jednu místnost a tak nám nabídl k využití zbývající prostor namísto té malé klubovničky ve Svobodárně.

Hamalka však byla rychlejší a zabrala jedinou lepší místnost. Na nás zbyla takzvaná "zadní místnost", v níž bylo původně uskladněno uhlí, teď tam byl mour, různé haraburdí a vytlučená okna. Museli jsme si probourat obvodovou zdí vlastní vchod (velmi pomohla paní Petová), vsadit dveře a vymalovat - pořádně jsme se tam nadřeli, než se místnost začala podobat klubovně.

Než se tohle všechno dokončilo, mohli jsme se scházet v místnosti dr. Durdíka. Zvelebovací práce, a to včetně čištění zanedbané zahrady, pokračovaly až do tábora a teprve v říjnu slavnostně nainstaloval Pete plechový krb, jenž se nyní nachází v klubovně vlčat.

Byli jsme vlastně podnájemníky Obvodního kulturního domu, který sám si "domeček" pronajímal od OPBH, ale v té době ho už nepotřeboval (předtím tam provozoval hudební školu). Zkraje roku 1990 se OPBH proměnil na Bytový podnik Praha 9 a začal zvyšovat nájemné tak, že OKD se rozhodl nájemní smlouvu vypovědět. V souvislosti s tím vyzval i nás, abychom domeček vyklidili. Uzavřeli jsme tedy nájemní smlouvu přímo s Bytovým podnikem a zároveň jsme se pokoušeli domeček od OPBH koupit.

Ještě v květnu 1990 ohledně klubovny Kim informuje, že "stále probíhá jednání o koupi domku ve dvoře Pod pekárnami č. 11. Současně jsme požádali o přidělení místnosti v Jandově ulici po bývalém Socialistickém svazu mládeže".

Plány na koupi se nezdařily, protože domeček i s činžákem se připravoval na restituci.

V lednu 1991 získáváme pronájem agitačního střediska v Čihákově ulici, kde jsme v roce 1985 začínali pod dohledem soudruha Vrňáka. A tak se kruh kluboven uzavřel. Řešilo se, že s námi měli sdílet agitační středisko bývalí pionýři z Proseka, nyní skauti "Liščata", kteří tam u nich o klubovnu přišli a také klubovnu obýval oddíl "Sosna". Liščata se nakonec odstěhovala zpátky na Prosek a Sosna se stala členem našeho střediska.

Ke skutečnému stěhování Ginkga došlo na konci června 1991, všechno naše vybavení přestěhovali skauti na zádech v krosnách a na vozíčku.

V dalších letech jsme klubovnu zvelebili, odpojili ji od tepla a vody přilehlého činžáku, zavedli plyn, zhotovili novou střechu a v poslední době upravili část půdy na spaní.

25 TÁBORŮ GINKGA a jejich tématické hry

1985 – Záblatí – PRVNÍ TÁBOR

1986 – Záblatí – Villa Rica

1987 – Záblatí - Ithaka

1988 – Vlčí Hora (u Vlčáku) – Oregon Trail

1989 – Vlčí Hora (u Vlčáku) – Lesní moudrost

1990 – Vlčí Hora (u Vlčáku) – PRVNÍ
SKAUTSKÝ TÁBOR – Cortés

1991 – Záblatí – Zlatá horečka

1992 – Záblatí – Columbus

1993 – Borová Lada – Bronzový poklad

1994 – Moravský Karlov – Draci staré Číny

1995 – Vlčí Hora (pod tratí) – bez hry

1996 – Vlčí Hora (pod tratí) – Villa Rica

1997 – Záblatí – Misión San Carlos

1998 – Záblatí – Ithaka

1999 – Trnávka – tábor se Skoty – bez hry

2000 – Skotsko autobusem

2001 – Trnávka – Oregon Trail

2002 – Trnávka – Villa Rica

2003 – Trnávka – tábor se Skoty – Ithaka

2004 – Skotsko letadlem

2005 – Trnávka – Lesní moudrost

2006 – Trnávka (poprvé na vlatním tábořišti)

– Camelot

2007 – Buchers – Argo

2008 – Buchers – Sudety

2009 – Lužnice – Zlatá horečka

ZAJÍMAVÉ DOKUMENTY Z NEJSTARŠÍCH ČASŮ

Ze ZPRÁVY O ČINNOSTI ZO ČSOP 01/27
Rokytky v roce 1985

B) Činnost oddílu MOP Ginkgo:

Oddíl MOP Ginkgo vedený Ing. J. Navrátilem a M. Křížem, jímž pomáhá R. Mikulecký, byl založen 7.3.1985 a je velmi aktivní. Docházejí do něj děti od 5. do 8. třídy z Vysočan a Proseka. Pořádal schůzky jednou týdně, na nichž uplatňoval emocionální výchovu k ochraně přírody a životního prostředí četbou vybraných ukázek z literatury o přírodě, demonstracemi přírodnin, soutěžemi a kvízy a písněmi o přírodě s doprovodem kytary. V letní době uspořádal táboření v jižních Čechách. Měl řadu exkurzí a účastnil se likvidace černých skládek. Děti jsou všestranně vedeny tak, aby si vytvořily kladný vztah k přírodě a cítily její nepostradatelnost a nutnost ochrany. Zároveň program obsahuje i neoddelitelné prvky turistiky a vlastivědy a i dalších sportovních disciplín.

Od března do konce roku měl oddíl 30 schůzek, dvakrát navštívil výstavy (Orchideje a Náprstkovo muzeum) a patnáctkrát byl na vycházkách či výletech. Delší výlety byly: 16.3. CHÚ Vinoř a SPR Satalická bažantnice, 30.3. SPR Úpor (kvetoucí sněženky), 14.4. CHKO Karlštejsko, 27.4. Kokořínsko, 9.5. Máchův kraj, 25.5. Posázaví, 8.6. Třeboňsko, 21.9.

Brdy, 12.10. Liběchovsko, 7.12. Český kras (pod vedením speleologa Dr. A.Zelenky), 14.12. Polomené hory.

Kromě toho spolupracoval s jinými ZO a s DASOP:

9.3. věšení ptačích budek na Jetelce (20h),
6.6. práce pro ZO 01/41 (též M.Pecka, 24 h),
28.9. čištění jezírek a údržba CHÚ Klánovický les (56 h).

V souvislosti s činností oddílu přednášel ing. J.Navrátil o přírodě a její ochraně na Praze 9 ve všech vysočanských a proseckých školach:

19.2. ZŠ K.Gottwalda (1,5 h),
15.3. ZŠ Špitálská spolu s P.Maišaidrem (1,5 h),
6.9. ZŠ Novoborská (2 h),
13.9. ZŠ čs.-sov. přátelství (1 h),
1.11. ZŠ Litvínovská (1 h),
11.11. ZŠ K.Gottwalda (1,5 h),
13.11. ZŠ Českolipská (1,5 h).

Vývěsní propagační skřínky spravovali: na nám. Lidových milicí p. Hanzlíková, u kulturního domu Gong Dr M. Durdík, na hloubětínském Domu služeb Ing. J.Navrátil (tato skřínka byla celá našeho oddílu), v Bohušovické ulici na Proseku J. Janků (tato skřínka byla rovněž celá našeho oddílu).

Na podzim roku 1988 se v Mladém světě (tehdy žádaném, avšak nedostatkovém

časopise - jen nemnozí šťastlivci si jej měli příležitost zakoupit) objevil článek J.Velka "Fotografové: Honem k Rokytkce !". V něm se mimo jiné uvádělo:

"Městské orgány prý údolí Rokytky vybraly k navážce zeminy ze stavby metra. Její koryto se zasype, voda se povede skrytým potrubím, stromy zmizí, zahrádky zaniknou a na navážce se jednou zřídí parkoviště a příjezd k novým vratnicím ČKD; z Vysočan nám přišlo několik dopisů, dokonce hromadně podepsaná rezoluce. Věřme, že se podaří vyhovět jak těžkému průmyslu (uprostřed velkoměsta), tak i životnímu prostředí obyvatel."

Na základě tohoto článku napsala i naše ZO ČSOP dopis Obvodnímu národnímu výboru v Praze 9 a žádala, aby náš zástupce byl přítomen u všech jednání v této záležitosti.

Zpráva o Ginkgu (z Kvartálníku 2/89 ZO ČSOP 01/27)

Naše oba MOPy "Ginkgo" a "Devětsil" pracují na poli výchovy mládeže k lásce k přírodě a získávání vědomostí o ní. Scházejí se na pravidelných schůzkách jednou týdně a pořádají výlety a exkurse, kde se zdokonalují hrami a soutěžením v tábornických a jiných praktických dovednostech. Rovněž jednou týdně pomáhají 13.ZO v psím útulku - Ginkgo a 41.ZO v ježčím útulku - Devětsil.